

[Bindslev.]
 tionen, den skal ogsaa autorisere Lægekandidater i de Tilfælde, hvor det sker, og de skal høres om udenlandske Lægers Ret til at drive Praksis her i Landet. Den skal give Tilladelse til, at Læger nedsetter sig som Specialister; den skal indstille om Fratagelse af Lægegerningen, den kan endogsaa midlertidigt fratage en Læge hans Ret til at øve Lægevirksomhed og skal senere udstede offentlig Bekendtgørelse derom; hvis dens Kendelse billiges af Domstolene. Den skal indstille med Hensyn til almindelige Regler for Afgivelse af Lægeattest; den skal modtage Anmeldelse om Personer, der lider af Sygdomme, hvorved de udsætter andre for Fare; den skal indstille Regler om Lægers Indberetnings- og Oplysningspligt. Den skal udtale sig om Besættelsen af ledige Lægestillinger ved Stats- og kommunale Sygehuse samt offentligt understøttede private Sygehuse. Den skal i det hele taget føre Tilsyn med Lægerne og modtage deres Indberetninger, den skal begære Paa-tale mod Læger i Tilfælde, hvor der kan være Tale om dette, og dens Samtykke skal foreligge, hvor Sager ønskes sluttet uden Dom.

Det er med andre Ord ret omfattende Opgaver, som her paalægges Sundhedsstyrelsen, og baade af Hensyn til Departementets Vækst i Retning af det urimelige og af Hensyn til, at det maaske ogsaa for visse Opgavers Vedkommende var rimeligere at henlægge dem til andre Instanser, vil jeg henstille, at dette Spørgsmaal ogsaa nærmere undersøges under det kommende Udvalgsarbejde.

I øvrigt er det jo rigtigt, som det ogsaa er anført, at de Hovedpunkter, hvorefter Diskussionen vil komme til at dreje sig, i alt væsentligt vil blive Lægernes Ansvar og Bestemmelserne om Kvak-salveri. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har allerede været inde paa § 19, hvori der er Tale om Straf for den Læge, der træder i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge i Kur paa en Maade, der er egnet til at bibringe Almenheden den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar.

Jeg er ikke uenig i, at denne Paragraf er i allerhøjeste Grad uklart affattet. Hvad vil det egentlig sige, at de tager i Kur paa en Maade, der er egnet til at bibringe Almenheden den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar? Her maa der vel for det første komme et

Skøn ind, og det er jo altid uheldigt, naar Skønnet skal erstatte Reglerne i Lovgivningen. Men desuden indføres der her Begrebet „den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar“. Det forudsættes altsaa, at det her skal dreje sig om falsk Reklame. Nu vel, i dette kan man naturligvis i og for sig mødes, denne Betragtning kan man godt godkende, men hvis det er dette, man vil ramme, forekommer Paragraffen mig overflødig.

Jeg maa give de ærede Medlemmer af dette Ting Hr. C. J. F. Sven og Hr. Svend Nielsen Ret i den Mindretalsindstilling, de har afgivet i Kommissionen, og som gaar ud paa, at Paragraffen skal udgaa. Jeg finder nemlig, at den er overflødig.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Kvak-salveri, er det blevet meget nøje og meget indgaaende drøftet af Kommissionen. Man har drøftet, hvorvidt man skulde give Lægenæringen fri, saaledes som det bl. a. er Tilfældet i Tyskland og England, og man er, efter at have vejet for og imod, belyst, hvad der kan siges til Gunst, og hvad der kan siges til Ugunst for denne Tanke, endt i den Betragtning, at det vilde være ufor-svarligt at give Næringen fri, ikke alene ud fra de Erfaringer, man mener at have gjort i andre Lande — og i den Henseende foreligger der jo et meget talende Indlæg fra den tyske Lægeforening, bilagt Kommissionsbetænkningen —, men ogsaa ud fra det Synspunkt, at det her drejer sig om Samfundsforhold, hvori det offentlige i allerhøjeste Grad ikke alene har Ret, men ogsaa Pligt til at gribe ind, og at det derfor maa være rimeligt, at det offentlige bygger paa en i en vis Forstand autoriseret Lægevirksomhed, f. Eks. hvor det drejer sig om smitsomme Sygdomme og det offentliges økonomiske Interesser, hvor det offentlige ifølge Lovgivningen har Forpligtelser, f. Eks. i Forsikrings- og Forsørgelsestilfælde, og overfor Tuberkulose. Derfor er jeg enig i den Betragtning, som Kommissionen ogsaa ender i, at det vilde være urigtigt at give Lægenæringen fri i Almindelighed.

Man diskuterer dernæst Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde forbyde al ikke-autoriseret Lægevirksomhed, og heldigvis, havde jeg nær sagt, naar man til det Resultat, at det vilde ogsaa være urigtigt. Flertallet mener, at i og for sig vilde det være det principielt rigtige at forbyde al ikke-autoriseret Lægevirksomhed; men af Klogskabshensyn, ud fra den Betragtning,